

מעקה חו"מ סימן תכז [שבוע ב']

שלחן ערוך חו"מ סימן תכז א-י [1-3]

ברכה על מצות מעקה

פתחי תשובה א'

Optional ערוך השלחן תכז י' [4]

Optional לבנות מעקה על ידי עכו"ם

פ"ת הנ"ל

מחנ"א שלוחין יא [5]

מנחת חינוך תקמו [ג] [7]

שוכר

פתחי תשובה ב'

מנחת חינוך [א] [6]

הלכות מעקה [ר' חיים קנייבסקי שליט"א] [8-10]

סימן תכו סעיף א' בראשון. כופין ללוות ששכר לויה אין לו שיעור. כל המלוה חבירו בעיר ד' אמות אינו ניזוק. הרב לתלמיד עד עיבורה של עיר, חבר

באר הגולה

בדפוס צוין
כאן שחסר.
והמוסגר
הוא מכת"י

באר היטב

חידושי רעק"א

שלחן ערוך השלם >מהדורת פריעדמאן< - כו חו"מ י (שנט - תכו) קארן, יוסף בן אפרים עמוד מס 251הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

הן לפי שאינם עשויים לדירה. ואפילו הממיינים צ"ח נקר פירות, ודרשו ר"ל [ב"ק ג"א ע"א] ממנו ולא לחוכו. וקצת קשה ל"ל וצ"ח אלוהות נמנעה וכו' [ס"ק ב], מ"מ מודים מה, מפני שהם מיעוטא דממנו ולא לחוכו, ה"ל גללו הכי נמי יכול הנעשה לומר הכנסת אין שום גגן ש"ח כלל דאף על הנאים מעבר לים הוא, וכן פירש רש"י נפרק ראשית הגז [חולין קל"ו ע"א ד"ה בתי כנסיות]:

סעיף ד' ו' רה"ר גבוה כו'.

פירות, ויש לחוש שפלו מרה"ר ע"ג הגג: ו' אינו זקוק למעקה. פירות, ולא חייבא שיעשה מעקה ע"ג גגו מלמטה למעלה עד שיהא י' טפחים גבוה מרה"ר, לכיון דצני רה"ר קדירה דני שופי וינה פשיטא דאין עליהן לעשות מעקה לרה"ר: ה' שנאמר כי יפול הנופל ממנו.

תלה אלא בנופל אם כן למה נאמר גגן למעט בתי כנסיות ובתי מדרשות ה"לפי שאינם עשויים לדירה.

ד' היתה לרשות הרבים גבוה מגגו ו'אינו זקוק למעקה ה"שנאמר" כ"כ יפול הנופל ממנו.

ה' גובה המעקה אין פחות מ'מעשרה טפחים כדי שלא יפול ממנו הנופל וצריך להיות המחיצה חזקה כדי שישען אדם עליה ולא תפול.

ו' כל המניח גגו בלא מעקה ביטל מצות עשה ועבר על לא תעשה שנאמר⁽¹⁾ ולא תשים דמים בביתך. ז' ואחד הגג ואחד כל דבר שיש בו סכנה וראוי שיכשול בה אדם וימות כגון שהיתה לו באר [או בור] בחצירו בין שיש בו מים בין שאין בו מים חייב לעשות חוליא גבוה עשרה טפחים או לעשות לה כיסוי כדי שלא יפול בה אדם וימות.

צינונים ומקורות (1) שם ברמב"ם פ"א מהלכות רוצח ה"ב. (2) דברים כ"ב ח'. (3) שם ברמב"ם פ"א מהלכות רוצח דין ל'. (4) שם ברמב"ם פ"א מהלכות סימן תכו (1) תוספת מהדורת באה"ג ע"פ הרמב"ם דפוס אמסטרדם שהיה לפניו.

ערך להם

לחבר עד תחום שבת, לרבו שאינו מובחק עד פרסה, לרבו מובחק שלשה פרסאות. כל שאינו מלוה ומתלוה כאילו שופך דמים, סופה (מ') *כל המכשיל עיור בדבר והשיאו עצה שאינה הוגנת לו, או שחוק ידי עוברי עבירה שהוא עיור ואינו רואה דרך האמת מפני תאות

בבתי ומצאית בריט אלו אש סימן תכ"ו ובדפוס דפוס כ"א, אולי כ"ד לסיים דבר טוב

מורי וזהב

פ"ס ומאן ישבוק: סעיף ד'. שנאמר כי יפול הנופל ממנו כו'. בפרק הפרה [ב"ק דף ג"א ע"א] ילפינן ממנו ולא לחוכו, ושם מרמה לה לדין בור, ומשורה לק"מ מה שהקשה הסמ"ע [ס"ק ב] ל"ל קרא, דרדאי הו"א דחייב כמו בקונה קרקע עם הבור שבתוכו דחייב, א"ע ראייתו לא כרה הבור מ"מ עכשיו היא שלו, ה"ה נמי דחייב לטלף היזק הבא ע"י גפילה לקרקע שלו, דהא בהבל שלו וחבטה שלו נזק הנופל, קמ"ל דפטור:

באר הגולה

סעיף ד' ה' שם [בדמ"ב פ"א מרדכי ה"ב], נצמיא צ"ח ד"ק דף ג' ע"א. ה"א. פירות, ולא לחוכו. סעיף ד' ו' שם [בדמ"ב פ"א מהלכות רוצח ושמירת נפש דין ג', נספרי [פיסקא רכ"ט] כמה מקום גבוה כו', וכפירוש הסמ"ע [עשין ע"ט], ויש להראש"ד שם נהגות פירות אחר צ"ח. ו' כח הכסף משנה [שם], ופשוט הוא. סעיף ר' ה' שם [בדמ"ב פ"א מרדכי ה"ג] ויש נספרי [פיסקא רכ"ט], ופשוט הוא. סעיף ז' ט'. שם [בדמ"ב פ"א מרדכי ה"ג] דין ל', ויש נספרי [פיסקא רכ"ט] אין לי אלא גג מנין לרצות וכו'.

ביאור הג"ה

הלכתא כוונתה, דלא נהגו כוונתה אלא נצמיא הגז: סעיף ה' ג' גובה כו'. (כ) [כ"מ"ש גרס פ"ק ד"כ"ג [ס"א ע"א] ולא א"ל הגז זמן שיש לו מעקה כו', ובתוספתא פ"ו ד"ק [ה"ב] ספר כו' עשה לה חוליא גבוה י' טפחים פטור כו' עשה לה חוליא (פ) [פחות] מ' טפחים חייב, ודלא כסמ"ע [עשין ע"ט], וכמ"ס נספרי ו', ועין מ"ס גליקוטים (ס): (ליקוט) גובה המעקה כו'. הראש"ד [פ"א מרדכי ה"ג] כח דוקא ממקום דרכו והוא מקום הנמך שצ"ל אצל שער לדין ג' טפחים, ור"ל משום דלמך נספרי [פיסקא רכ"ט] כמה הוא מקום מעגלו ג' טפחים צ"ח דורסין עשרה, וסמ"ע [שם] פירש הספרי שצנור די ג' טפחים והוא מקום מעגלו, אצל צ"ח י' טפחים, אצל הרמב"ם שצנור כו' עשה לה חוליא גבוה י' טפחים כו' פטור, עשה לה חוליא פחותה מ' טפחים כו' חייב, נספרי פרשם חלף [שם] כמה מקום מעגלו ג' טפחים צ"ח דורסין עשרה, ופירש סמ"ע [שם] שצנור ג' טפחים צ"ח, והראש"ד שם פירש שצנור דרכו שהוא מקום הנמך (ט) [ר"ט ט עשה, אצל שער לדין ג' טפחים, אצל הרמב"ם [שם] לא חילק כלל, ואפשר שזמיר ג"כ כפירוש הראש"ד אצל ס"ל דגמ' פליג, דקאמר גרס פ"ד ד"כ"ג [שם] זמן שיש לו מעקה כו', וכן פירושנו שם (ע"כ): סעיף ר' ד' כל המניח כו'. ספרי [דברים כ"ב ח'], ועשה מעקה לגגן וז' מלות עשה, לא תשים דמים צינור מלות לא תעשה: סעיף ז' ה' אחד כו'. שם [ספרי פיסקא רכ"ט] [ועשין] מעקה לגגן אין לי אלא גג מנין לרצות צורות שיעין ומערות מריצין ועשין מ"ל [דברים כ"ב ח'] לא תשים דמים צינור כו', ותוספתא [פ"ו ד"ק ה"ב ספר] כלאו ויטעה כלאו עשה לה חוליא כו', וז"ל כגון שהיתה כו' *ודלא כסמ"ע [עשין ע"ט], ועין גליקוטים שם [ס"ק ג]:

כתב הרמ"י דאולי צ"ל כו

הה"ש והרמ"י וכו' אולי שבו

הרמ"י דאולי צ"ל כו

פתחי תשובה

שהביא דהכנסת הגדולה [תרי"מ סימן תכ"ז בהגהות ב"י אות י'] כתב דשוכר אינו חייב במעקה אלא מדרבנן, והוא ז"ל כתב דחייב אף מדאורייתא, ע"ש:

באר היטב

צ' דחייב ע"ש. אמנם לפי מה שפסק הרמ"א צ"ח סימן רפ"ו סעיף א' שהג"ה דפטור מצוהו, אפשר דה"ל נמנעה. ולפי טעם המרדכי סוף פ"ק דע"ז ט' להסמך. ע"ן [ס"ק ב]: ד' לדירה. ואפילו הממיינים צ"ח הנקר וצ"ח האולר נמנעה כ"ל, מ"מ מודים מה, מפני שהג"ה אין שום גגן ש"ח כלל דאף על הנאים מעבר לים הוא, וכן פירש רש"י נפרק ראשית הגז. סמ"ע [ס"ק ב]: סעיף ד' ה' למעקה. פירות, דלא חייבא שיעשה מעקה ע"ג גגו מלמטה למעלה עד שיהא גבוה י' טפחים מרה"ר, לכיון דצני רה"ר קדירה דני שופי וינה פשיטא דאין עליהן לעשות מעקה לרה"ר: ו' ממנו. ודר"ל ממנו ולא לחוכו. וקצת קשה ל"ל מיעוטא דממנו הא גללו הכי נמי יכול הנעשה לומר אי לאו צ"ח מ"מ שיהי נחבט ויזק או ממנו מנפילתו מנצחיה רה"ר לארץ. ובדומה י"ל דהו"א שיהא צ"ח למלות נמקום צ"ח נעפר כדי להשוותו ממנו לרה"ר. שם [סמ"ע ס"ק ב]: סעיף ד' ו' טפחים. משמע מכל ספרי ודלא כסמ"ע *ודלא כהראש"ד שהשוותו, ועין שם נספרי משה דמפרש נמא פליג. שם [סמ"ע ס"ק ב]:

שלחן ערוך השלם >מהדורת פריעדמאן< - כו חו"מ י (שנט - תכו) קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 253הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

ערוך הלכות חובל בחבירו מימן תכו השלחן

י כבר נתבנו בסעיף ג' דעת הרמב"ם וז"ל לברך על עשיית מעקה בעל כל המצות וכ"כ במ' תמים דעים

ומברך לשחוט חובל וסוף המצוה לאכול הקרבן ומברך באמת בשעת אכילה ברתניא בתוספתא פסחים פ"א וכן במשנה שם וכן בהפרשת תרומות ומעשרות מברכין ברתניא בתוספתא פ"ו דברכות ע"ש ועל עניני הצדקות שאין מברכין אלולי דברי הקדמונים וז"ל היה נ"ל מעם מה שלא תקנו ברכות באלו הענינים דאע"ג דהאיש הישראלי מחוייב לעשות גם מצות שכריות לא מפני השכל אלא מפני צווי הקב"ה כמ"כ והיה עקב תשמעון את המשפטים וגו' כלומר אפילו המשפטים תשמעו מה שצוה התורה ולא תעשה מפני שכלך אלא בשאר מצות השמעיות מ"ם קדושת ישראל אינו ניכר כל כך בהשכליות כמו בהשמעיות כמ"ש חז"ל ביומא (ס"ו) ולכן לא תקנו ברכות על מצות השכליות ודרך ארץ שיש סהם בכל אום ולשון ולא תקנו לברך אשר קדשנו במצותיו אם כי אינם עושים רק מפני השכל מ"ם יש בהם עשיית כאלו וכוה א"ש כל מה שהקשו צא ולמד דהא שבת ויו"ט מצוה לאכול ולשתות ולא תקנו ברכה ע"ז לבר מצוה בלינה ראשונה של פסח מפני שמשונה אפייתו וכן אכילת מרור מפני שאין דרכו של אדם לאכול כאלה שייך לומר בזה אשר קדשנו במצותיו ועל מעקה מברכין דהיא ג"כ אינה שכלית דע"פ שכל ישמור החולך שם א"ע ועל שמימה לא שייכא ברכה שאינה פעולה :

י"א כמו שהזכירה התורה על נפשו וממונו של חבירו כמו כן הזהירנו על שמירת נפשו וממונו שאין להוציאם על דברים של מה בכך ואין לאדם להוציא ממונו רק על הכרחיותו כדרך האנשים המכובדים ועל צדקות וגמ"ח שהם מהדברים שאוכלין פירותיהן בעוה"ז והקין קיימת לעוה"ב והש"י ייבנו לעולם שכולו טוב ולעולם שכולו ארוך אמן ואמן :

מי קע"ט בשם הלכות פסוקות וז"ל מי שעושה מעקה צריך לברך לעשות מעקה ע"ש אמנם י"א דאין לברך מפני שיש בה לאו דלא תשים דמים ועל לאו לא תקנו ברכה וכמה מצות יש שאין בהם ברכה וז"ל שם בשם בעל העיפור ושאולתי מאת הרב והסיר למסור מפהח על המצות מפני מה מברכין במקצתן ומקצתן אין מברכין עליהן כגון מי שעומד מפני רבו או חכם והנותן צדקה לעני והלואת מעות והשבת העבוב ושלוח הקן ומעקה ובקור חולים ונחום אבלים ומכניסי חתן וכלה לחופה ועל לקט שכחה ופאה ופרט ועוללות ופטר חמור עריפתו ונתינתו ונתינתו בכור לבחן וראשית הגז ומתנות ונותן שקלו וחזה ושוק ומניש וסומך והבאת שלום ומורא וכבוד ומוכיה חבירו והשממת כספים ושלוח עבדים ומשמה גר יתום ואלמנה והשבת אברה ומעינה ופריקה ומצות חליצה ויבום עכ"ל ותירץ דכל מצוה שאינה בינו לבין עצמו אבל תלויה באחרים א"צ לברך עכ"ל וכ"כ בתשו' הרשב"א סי' י"ח ע"ש ואבתי אין התירוצ מספיק על שילוח הקן ומעקה ועריפת פטר חמור אמנם בשילוח הקן ומעקה באמת צריך לברך כדמסיים שם בעצמו וז"ל והלכתא צריך לברך בשילוח הקן ובמעקה ובפריזון הבן ומילה כיון דקמן הוא כבינו לבין עצמו דמי עכ"ל ועל פטר חמור כתב המור יו"ד במ"י שב"א דמברך על פריזון פטר חמור ע"ש ובעריפה אינו מברך משום דמצות פריה קודם לעריפה ואפשר דעריפה במקום פרייה לאו כלום היא כמו שאמרו חז"ל דחליצה במקום יבום לאו כלום הוא [ינמות כ"ח] ולכן לא תקנו ברכה על עריפה וחליצה ועל יבום יש ברכה כמו בכל קדושי אשה דמצות יבסין מקדש ואח"כ בועל ושתי ברכות על דבר אחד א"א לחקן ומה שהקשה מהגשה וסמיכה לא ידעתי והרי אין זה נמר מצוה דבקרשים תחלת המצוה היא השחיטה

תם ונשרם

לדפטרופוס של יתומים שחפס בשביל היתומים ה"ז וזה משום דידו כידם כמ"ס ר"ח ו"ל ה"ה נמי לעגן שאלה צבעלים דפטור מהאי טעמא. וצ"ח מהלכות תרומות הביא הרב נכ"מ בשם א"ח שכתב בשם הראב"ד דאם קנה מהכותב שצלים לצורך מזה ומרחן כותב בשביל ישראל חייב בתרומה דשלומו של אדם כמוטו ע"כ והרב ו"ל תמה ע"ז דהא קי"ל דאין שליחו' לכותב. ולכאורה היה נראה דהראב"ד ו"ל איירי כשמרחן על ידי פועלים כותים דנהי דאין כותי נעשה שליח לישראל מ"מ פועל שאני דידו כיד צ"ה וכללו מרחן * צ"ה דמי והאי משמע מהירושלמי דמסכת פאה אמתני' * דקצורה גוים ה"ז פטורה משום דקצירך אמר רחמנא ולא קציר כותים, אמרו עלה דאם קצורה פועלים כותים ה"ז חייבת. ולפי"ז יש לומר דאם שגר פועל למקן המעקה ה"ז מברך עליו דחשיב כאלו הוא עצמו עשה:

וצ"ד היה נראה טעם אחר לומר דיכול לצרך עליו ואפי"פ שהגוי עשהו ואין שליחו' לגוי ה"ד צמדי דעמי שליחות כגון תרומה וכיוצא, אבל צמדי דלא נצי שליחות וכלאו הכי יכול חברו לעשותו ומה שעשה עשה כגון נ"ד דאי חיקן מעקה של חברו שלא מדעתו ה"ז שפיר כי נמי עשהו גוי חשיב כאלו עשהו ישראל. וכיוצא לזה כתב הראב"ד ו"ל דטבילת כלים כיון דאי הטבילו ישראל שלא מדעתו מה שעשה עשה טבילת גוי נמי מהני, ואפשר לומר שזהו טעמו של הראב"ד ו"ל שכתב דשלומו של אדם כמוטו. איברא דהאי טעמא לחודיה לא כפי אלא לומר שיעיל טבילת כלים ע"י גוי כיון דלא נעיק שליחות וכמו שכתב הראב"ד ו"ל, אבל שיהא חשיב מה שעשה הגוי כאלו עשהו הוא בעצמו כדי שיצרך עליו דהא אפילו אם עשהו חברו לא חשיב כאלו עשהו הוא בעצמו כדי שיחייב הוא לצרך עליו כמ"ס הרב בנכנס הגדולה משם רצוחו ו"ל דעשיית מעקה וכיוצא דלא נעיק שליחות אין צ"ה מברך עליו אלא האומן המחקן אותו מברך דכיון דלא נעיק שליחות צ"ה ג' אינו חשיב עושה המצוה אלא המחקן אותו יע"ש צ"ה שופר ור"ה, ודלא כצ"ח שכתב דאם הטביל ע"י גוי שיצרך עליו, אבל צ"ד נ"ר לי שיצרך הצ"ה אם עשהו ע"י אומן פועל יום מהטעם הראשון * * *. ולפי מ"ס הצ"ח נראה דכי אימעיט גוי משליחות ה"ד צמדי דלרץ שליח דא"ל לעשותו שלא מדעת צ"ה, אבל מידי דיכול לעשותו שלא מדע' צ"ה והרי הוא עשהו כסוכה ומעקה הרי זה נעשה שלוחו:

ע"י עבדו, ומכ"ש שלא מצינו כן ע"י פועל, אלא ודאי נראה דרך לענין שאילה בבעלים דבעניני ממונא יד עבדו כיד רבו אבל לא לענין שארי דברים והרי אי"ל יתן גט לאשתו ע"י עבדו דאינו בתורת גיטין וקדושין משמע דגם ע"י עבדו לא מהני ולא אמרינן דמהני מדין דיד עבד כיד רבו דמי, ועיין תוס' קידושין דף מ"ג א' ד"ה ודלמא דממתני' דהאומר לעבדו צא ושחוט עלי הפסח מוכח דשלומו של אדם כמוטו, הרי דמדין יד עבד כיד רבו לא מהני (ובאמת לכאורה מוכח בהיפוך מסוגיא דגיטין דכ"ג דס"ד דהש"ס דעבד לאו בר שליחות כמו נכרי ע"י"ש והיאך יתיר מתני' דפסחים דהאומר לעבדו צא ושחוט עליו פסח ויהי מוכח דעבדו שאני דיד עבד כיד רבו, וצ"ע לדינא). עקיבא.

לדפטרופוס כל נדרים שחדור אשמי מכאן עד שאבא ממקום פ' וכו' יכול יהו מופרים ח"ל וכו' ואי לאו דאמר רחמנ' הוה מיפר כו' ומאי פריך שאני התם דפריש וצפריש מהני, אלא ע"כ ו"ל דכי קא משני אלא אמלחא דקא מצי עבד משוי שליח, צמלת' דלא מצי עבד לא משוי שליח היינו דלא מצי משוי ואפי' אי פריש לא מהני. (ודוחק לחלק בין מפרש אותו דבר למפרש ואומר בכולל לשליח כל נדרים שחדור אשמי מכאן עד שאבא הפך לה):

סימן יא

שאלה מי שרצה למקן המעקה ע"י אומן גוי אי יצרך עליו:

תשובה ברפ"ק דמזיעא קצירה ליה לרצ נחמן דהמגביה מציאה לחברו לא קנה חברו ואותביה ליה ממתני' דהשוכר את הפועל לעשות עמו מלאכה היום מציאתו לצ"ה, אלא דהמגביה מציאה לחברו קנה חברו, ומשני שאני פועל דכידו של צ"ה דמי ע"כ. ואיכא למידק צ"ה דמ"ס פועל משליח בעלמא אי משום דיד פועל כיד צ"ה שליח נמי קי"ל שלוחו של אדם כמוטו וכצ"ה דמי ואפי"ה ס"ל דלא קנה חברו. אבל פ"י דמלחא הכי הוא דשליח שאני משום דאין אדם יכול לעשות שליח שיצבה לו במקום שחב לאחרים, מה שאין כן בפועל דכיון דפועל גופו קנו לצ"ה לגמרי חשיב ידו כיד צ"ה ממש, וממלא שאין דין הפועל והשליח שוים דשליח שרצ' לזכות לחברו היינו היכא דקא מכין לזכות לחברו אבל אי לא כיון לזכות לחברו לא קנה חברו אפי' למ"ד המגביה מציאה לחברו קנה חברו. אבל פועל שנשכר לכל מלאכה צ"ה ואפילו למציאה אפילו אי בשפה שהגביה המציאה לא היה דעתו להגביה אלא לעצמו הרי הוא של צ"ה כל כמה דלא הדר צ"ה צהדיא. וכן ראיתי זה ימ' בתשו' החדשות להראב"ד ו"ל וה"ט משו' דידו כיד צ"ה דמי דשכירות ליומיה ממכר הוא וכמ"ס הירצ"ח שם בחי', ודמי לעבד כנפני דאמרין צפרק השואל אמר לעבדו צא והשאל עם פרמי מהו חיצוני למ"ד שלוחו של אדם אינו כמוטו ה"מ שליח אבל עבד יד עבד כיד רצו דמלא, ומסיק מסתברא יד עבד כיד רצו דמי. ואגב אורחין איכ' למילף דאי ח"ל לשכירו צא והשאל עם פרמי ה"ז חשיב שאלה צבעלים דיד פועל כיד צ"ה דמי. ודכוותא כתב הרב מהרש"ך ו"ל

* עיין שער המלך הל' תרומות פ"א מה שהקשה ממה דפרכין בור של ב' שוחפין ויכי משכחת לה, לוקמי בפועל גוי של ב' שוחפין. וכן הקשה בשער משפט סי' קפ"ב סק"א, ע"ש, ע"ע בנח"מ סי' קפ"ח סק"א בארוכה על דברי המח"א, ובספר זכוחא דאברהם (למהרא"ל מצ"כנוב) עמ' ס' הקשה דבגיטין משמע דל"מ לה ע"י פועל גוי. ** ג"ב. לפי"ז דוקא בנכרים פועליו אבל אם נכרים דעלמא קצרוהו בשביל הבעלים ישראל פטור מפאה, ואולם לשון הרמב"ם בפירושו להמשניות משמע דגם כה"ג חייב וראיתי שכ"כ הפרי"ה מסברא, וצ"ע. (רע"א).

*** ג"ב. ולענ"ד אף בעושה המעקה ע"י עבדו כנפני ל"ש בי' דהוי בעושה בעצמו ממש, דלא מצינו שיכול להפך נדרי אשתו

מנחת

כי תצא, מצוה תקמו, מצות מעקה

חינוך שלא

[illegible]

ונוהגת בכל מקום ובכל זמן בזכרים ונקבות.

ועובר על זה ולקח האם בעודה על הכנים ביטל
עצשה זה מלכך שעבר על לאו דלא תקח האם, ואם
קודם שישלחנה או שישלחה אדם אחר
אין לו תקנה לקיים העשה ולתקן הלאו, אבל אם
שילחה הוא קודם שחמומו נחתק לאיזה בכך ופסול,
בשזה הלאו ניתן הוא אל העשה, וכמו שכתוב
בלאו ח' [מצוה תקמ"ד] חבא על זה בעזרת השם.

מצות מעקה
מצות תקמו

(א) להסיר המכשולים והנפסים מכל משכנותינו, ועל זה נאמר (ברכים כ"ב, ח'): ועשית גגות וסביב הבירות' והשיחין ודומיהן כדי שלא תכשל בריה ליפול בהם או מהם, ובכלל הצוה זו לבנות ולתקן כל כותל וכל גדר שיהיה רוב כבוא תקלה ממנו, וזה שהזכיר הכתוב (דבר הכתוב בהוה), ולשון ספרי (כאן), עשית מעקה, מצות עשה.

משרשי המצוה, לפי שעם היות השם ברוך
ווא משגיח בפרטי בני אדם יודע כל מעשיהם
בכל אשר יקרה להם טוב או רע בגזירתו
במצותו לפי זכותן או חיוכן, וכענין שאמרו
ברונם לברכה (חולין ד' ע"ב) אין אדם נוקף

[illegible]

וכן ומצודה וז' חניה נהמה חלל בשלטי
 ממוקן. כגון מוסות שקנו
 צדדים שהם הסקר, חלל אף קנו ציה
 טבור עין צושי"ב ח"ב וכן חלל
 שלו ולא מרדה ומלאה על גבי קו, אף
 שהצנים הם הסקר, כגון על מיס חלל
 חוליה כמו שהצנים לעיל (ואח' ו'), טבור
 משילות, מין כדמיון ממוקן, ואם כי
 פשוט כיון דלמקין מנדקין וכו' פרט לשקין
 דרך, ח"ב חלל ג"כ כדמיון טבור, וכן
 מבוזל צמ' ק"ט ע"ה, יהיה מוקדשים
 הדין דמי, חלילה לדור ליה ק' ממוקן מיו
 ואקדשים וכו' כי יקרא פרט לממוקן, יומא
 דאקדשה חלל וקנה על מיס שהים
 מוזמנים, ועיי' ק"ה ע"ה צמק' ד"ה
 יא, על כדרך בודלל כן שהם ממוקן גם כן
 טבור, וכן מלאין מי יקרא וכו' משמע דכל
 חסדן קרן להיות דרך אקדשי ולא ממוקן.
 ואם וכן צננים להצנים חלל, ח"ב טבור
 דמי ממוקן, אף דמיון והסקר.
 וזה מבוזל במשנה נטל את הצנים והסקר
 וכו', וכן שזכר בסי טבור משילות אם
 חורה חלל עקום, ועיין ג"מ וצו"ע, אין
 צורך להחליט זה.

חצות
 (ב) וְנוֹהַגְתָּ בְּכָל מָקוֹם וּבְכָל
 זְמַן וְכוּ', הֵלֵךְ
 חֲמִישֵׁי שָׁנָה זוֹ, מִזֵּן מִתְּחִלָּה שְׂטוּתָה וְקָטָן
 כָּל הַחַיּוֹת. וְהִלָּךְ וְהִלָּךְ קָטָן וְהִלָּךְ וְהִלָּךְ
 עַל גֵּשֶׁם שֶׁיִּגְדֵּל חַיִּיב לִשְׁלֹחַ, כִּי בִצְמַח חֵייל
 עָלִים הַמְּחֹלָה, קִדְּ דְּהוּא קָטָן וְהוּא עַד חַיּוֹת,
 אֵלֶּם הִגְדֵּל דְּהוּא עַד דְּעַת מִתְּחִיל לְקִיּוֹם
 וְלִשְׁלֹחַ, וְכוּ' כִּמְחַיֵּי חַיּוֹת וְכוּ' כִּמְחַיֵּי
 כֵּן [מִזְוָה וְכוּ'] חֹזֵק לִי [וְכוּ'] וְעֵינֵי שְׂרָיָה
 מִגְדִּים בְּחַיֵּי חַיּוֹת וְכוּ' מִתְּחִלָּה הַחֵייל הַשֵּׁנִי.
 (כב) וְעֵינֵי שְׂרָיָה וְכוּ' מִזֵּן לֵב מִיג
 שְׂמֻסּוֹק. אֵם שְׁלֹחַ הַשֵּׁנִי
 וְהַשֵּׁנִי אֵם קִיּוֹם מִזְוָה עֵשֶׂה עַל שְׁלֹחַ
 וְעֵינֵי שְׂמֻסּוֹק דְּמִקְדָּם אֵם שְׁלֹחַ וְכוּ'
 הַשֵּׁנִי (ע"ש)

רי"ש עוד לאלקי מילין במצוה זו ובעזרת
השי"ת אבאר במהדורא במרא

מצורח תקמו - תקמו, מצות מעקה - שלא להניח
מכשול

[illegible]

וְהַחֲבִירָה מִתּוֹת עֵשָׂא וְזוֹ הִיא כָּל הַמִּתּוֹת
 שֶׁהִיא הַחֲבִירָה בְּקוֹם עֵשָׂא, כִּמוֹ
 אֵם לִבְנֵי עֵלִיָּה חַיִּיב לְבָלִיַּת וּמִקֵּי־אֵם
 עֵשָׂא וְאֵם אֵין בּוֹ מִיֵּט לִלְבֵּי הַחֲבִירָה, הִיא
 מֵאֵם אֵין יֵט בּוֹ מִתּוֹת מִמֶּנּוּ מִקֵּי־אֵם
 מִתּוֹת עֵשָׂא, וְאֵם לֹא מִזֶּן מֵאֵם שֶׁמִּטֵּל מִתּוֹת
 מִתּוֹת עֵשָׂא, עוֹד הִיא עֲלֵי עֵינָיו רִימָא שִׁיא
 וְהִבְרִיתוֹ הִרְצִי, אֵם שְׂפוֹת הִדְבִּיק שִׁטֵּל
 יֵט מֵעָלֶיָּה הַעֲשֵׂה וְהָלֵא הַעֲשֵׂה, וְכֵן רָבֵעַ
 וְזֶכֶר עַל הַלֵּל עֲשֵׂה, וְאֵם חֲרִיבָה שֶׁהִיא
 מֵיֵט לֹא חָקוּ מֵאֵם שְׂפָרָה לְמַשְׁרָה, כִּמוֹ רָבֵעַ
 עֵינֵי אֵימָה, מֵהַיּוֹט עַל הַמִּתּוֹת כִּי אֵין
 בְּכּוֹב עֵלָּי, בִּי אֵין זֶה מִתּוֹת שֶׁהִיא שְׂפָרָה אִמָּה
 מֵאֵם לֵבֵל וּמִיֵּמֶל וְדִכְוִתָּה, וְזֶה שְׂפוֹת
 מִתּוֹת הִיא כָּל אֶחָד עַל מִתּוֹת, וְזֶה אִמָּה
 מֵאֵם לְעִשְׂתוֹת מִמֶּנּוּ בְּכֵל עַל אִמָּה אֵין
 עַל הַיֵּט עֲשֵׂה, לְכַבֵּי בִי כִּתְבָה וְזֶה לְגַבֵּי

**אם נפקע
חיוב החסן**

חנה המוכר בית בלל משקה, וכבר
 כתבנו להדורות ומה הטקס,
 כי נקבעה המלה המוכר ומה שעבר
 בה, אבל עתה אינו שלו ונקבעה המלה
 אחת ומלה על הטקס. ובמשכיר ומוכר
 אלו דלים נאמר להשכיר חייב מן התורה,
 כיצד יורו לומר ממכר וזה ליה על השוכר,
 נקבעה המלה מן המשכיר. ומיין חובות
 ש"י כי"א אי ארמין שכירות לומר
 נכר, ע"ש ונפטר פלח השלמן, אך אם
 נשכר להשכיר חייב רק מדרגת, אי
 נשכר, להשכיר דרען לא חייב להשכיר,
 בלל אינו רוצה המשכיר לעשות חייב
 נכר, אבל אם עשהו לענין המשכיר
 ומוכר וזה אחד רוצה לעשות המשכיר
 חייב המלה, כאשר כיון להשכיר חייב
 המורה א"כ מלה דדיה היא וזהו
 אלא בוגל לא חייב להשכיר כלל בלל
 ששכר רמזה, ומתבאר מהי דחיל יעקשו
 מן התורה המוכר, או המשכיר כיון
 כי חייב השוכר הפקעה המשכיר נשכר
 מעשה ואין לקיים על המשכיר בלל,
 ע"ן ששכר הנשים דרען מזה ומזה
 ש"ה (הש"ה) וכלל המלה ורמזה לו

כמו דקדוקי עבודה וזה כ"ח מיל
ממנו שמכנס עבודה זרה, ועובר
ול ימך דהו ליה כמו של המשמר,
ומוטל על המשמר, רק אם המשמר
ועין צד"ק מי מייג סקיה דעתו
של המשמר, וחז"ל למה יסקיו מידו
והוא וזה מצדו וזה, רק אם אינו
עבודה זרה של חז"ל, רק אם

ורבן אומר דרמו חיוב זה לא השוכר שלא יכשל המכשיר בביטול מצות עשה זו, ונקט'ם דבמשכיר נכדי לא שייך החיוב כלל, וזהו מצד שמירת תקלה בעלמא. ובתועמות ראם על חיראים י' וד' כתב, דרבי זה שנוי במחלוקת חיראים והסמ'ה, ודיראית' כתב: י' לומר מודיעין וד' עקדנות רבנן ממשיכין וקאמרו אשכר וכו'. אבל הסמ'ה לא הוסיף בלשון שעיני חירוי' מ' וישיב' מ' ומחירוי' מ'.

(ט) ועיין גם בחשבו' חות יאיר סי' ט"ז, ובחשבו' חת"ס חזקוני סי' ק'. ועיין גם בדברי
האברהם (סי' ח) ענין א'.
(י) בחשבו' מהר"ל ויסקין ק"א סי' ה' אות ג' וז"ל כתב בגדר חיוב מעקה בבית
המושכר, ודחיב מעקה אנו חלוי כלל במי שדר בביתו. אלא שהחיוב מוטל על
ה ששהא עיקר הגורם שיבואו אנשים למאן ושכחי' דנפול, וחלוא חזק הנית

מנחת חינוך <מכון ירושלים> עמוד מס 347 ג באב"ד, יוסף הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שלו מנחת

כי תצא, מצוה תקמו, מצות מעקה

חינוך

במקום, ואין כהן מקומו להאריך בדיני שפירות וצאחי רק לעורר.
 (ב) ור"ב המוכר דינו כזמן חילוק דהוי ליה קעין פירות, אי"ב הקונה
 שטור מן המורה דלא הוי גגך, כמו גצי פטורים דלא הוי אשר
 נתת לי וגו' [ענין מ"ח ע"א], הכא נמי רק המוכר חייב מן המורה דהוי

שפיר דמי, ומתקע אין צריך שליחות, ע"ש. ולפניו"ד לדידך שליחות בכל מצות
 עשה, ואם אחד עשה שלא מדעתו לא קיים המצוה ויטעל מצות עשה בכל
 מצות עשה שחבורה, כי נראה ברור בזה"ל, ואינו דומה לטובה דעשייתה
 אינה גמר מצוה ענין במצותם נפצת ההכלה מ"ב ע"ב

עבירות חלוא

אם נזהר בזה מחילה על
מנה שלא לעשות מעקה, אבל אם היה
דעתו לעשות מעקה ולאחר שנראה נמלך
ולא עשה או עשה מעקה ונמלך ואינו עושה,
עובר דק על עשה ועשה וגר ואינו עובר
על לא תעשה ולא תשים וכו', מ"ט.
ובר"מ אינו מזהיר חילוק זה, ומראה
מחוסר אף על

[ה] ואיננו מיינ במעקה אלא אם הניח בבית שאינו

וְיָמָּה הַבֹּקֶר לִינוּ חַיִּים בְּמַעֲקָה, כֵּן כָּחֲצוֹ
הַיּוֹם כָּלֹן סִיּוּלָא הָיָא וְהָרַב הַמַּחֲבֵר, וַעֲיִין
בְּמִקְצֵי מַשְׁנֵה מֵה שְׁהִקְשָׁה, וַעֲיִין בְּמִקְצֵי סִי
מִכְ"ל סק"ב.

[ו] ובית שאן זו ארבע על ארבע חמור שיעור בית

פטור ממעקה. ואם הוא ארוך
וקטן דינו כדין מוחזק ע"ן בט"ו בהלכות
מבוא חו"מ מ' מל"ד סמ"א.

[ז] בית של סוממים חייבים במעמדה. בטל שותפים

וְשִׁמְרוּם מִכָּל עֵץ הָעֵץ וּמִכָּל חַי וְחַיִּים וּמִכָּל חַי וְחַיִּים וּמִכָּל חַי וְחַיִּים

[חזן] היתנה לשות הדמים גיוסם מנגו וחזר

עין ד"מ כאן ה"ב ובס"ע ק"ד.

דליצין צימ דירט, ואמרינו

במסערי כאן, אין לי אלט גגיס, צירום טימין
וכו', חלמוד לומר וכו'. וכן כחז הר"מ כאן
ה"ד וסדר המחזיק חזק וזו עמדת לנגד

ליצור הקטנות צרות. אבל במספר גדול מובחר בבית חמשה

לנגד, פרט לכנס **»היינו כנס שעל**
ההמנוח», בית, לרצות הילל. וסירש המפרש

המקדום מ"ו דפיה שלש לחות מחמת צח

והנה הר"מ בס"ד מביא
הערה נוספת על חזקוני

ב"י שם שמואל דמסורה שם ואלו

הדרכות ספורים כיון שאין בית דירה, מכל

וכן היכא, וגם הוא שם גבוה ונח קרי גגך

ממות, דמחורת מעקה סגי בעשרה

פארום, וועיין צעקחים ס'ו' פ"ח דעם
 זעלבן זאך וועגט זיך אלס וואס

וְנִרְאָה לִי מִלִּשְׁנֵי הַרְרֵי שֶׁנֶּחֱדָרָם
הַמִּצְוָה לְבָרֵךְ לְבָרֵךְ וְלִשְׁנֵי הַרְרֵי שֶׁנֶּחֱדָרָם

מרבין בקשרי הוא ג"כ מלות עשה של

אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה,
אף על פי כן צריך האדם לשמור עצמו מן המקרים
הנהוגים בעולם, כי האל ברא עולמו ובנוהג על
יסודות עמודי הטבע, וגור שיהיה האש שורפת
המים מכבין חלודה, וכמו ויחייב הטבע
שאם תפול אבן גדולה על ראש איש שתרצי
למנוח או אם יפול האדם מראש הגג הגבוה
לארץ שימות, והוא ברור הוא חזק גופתו בני
אדם ויפה באמיו נשמת חיים בעלת דעת לשמור
וגוף מכל סגע ותתן שניהם הנפש וגופה בתוך
לכל היסודות וחמה יתהום ויעצלו כם מעולות.
אחרי שהאל שעבד גוף האדם לטבע, כי כן
יחיבה חכמות, מצד שהוא בעל חומר, ציחו
לשמור מן המקרה, כי הטבע שהוא מסור בידו
עשה מעולות עליו אם לא ישמר ממנו.

ואמנם יהיו קצת מבני אדם אשר המלך חמץ ילקם לרוב חסידותם ודבקות נפשם בדרכיו ידוך הוא, המה החסידים הגדולים אשר מעולם נעשו השם כמו האבות הגדולים והקדושים ונביא הבנים שהיו אחריהם כמו דניאל ונביא משאל ועזריה ודומיהם, שמסד האל טבע בידיהם, ובתחלת היה הטבע אדון אליהם, ובסופן לגדול התעלות נפשם נתמך וא שיהיו הם אדונים על הטבע, כאשר ידענו" ואברהם אבינו שהמילוח בכבשן האש ולא יזק, וארבעת החסידים הנזכרים ששמו אותם לו אתון נורא יקירתא ושער ראשיהון לא יתחרך. ורוב בני אדם כהטאם לא זכו אל המעלה הגדולה הזאת, ועל כן חצונו התורה ששומר משבתותיו ומקומותיו לכל יקרו מות ששעצותיו ולא נסכן נפשותיו על ספק חנם, אמרו זכרונם לברכה [תורה כהנים אמור פרשוא] שכל הסומך על חנם אין עושין לו נס. ועל ידך היה תראה רוב עניני הכתובים בכל מקום, גם בחלחם ישראל מלחמת מצוה על מי ח' עורכין מלחמתן ומזייגין עצמן ועושין כל ימים כאלו יסמכו בדרכי הטבע לגמרי, וכן יול לעשות לפי הענין שזכרנו, ואשר לא לוק על האמת מרע לב יורה בזה.

אח רמב"ן בביתו לא ידע, וזו באחרות חיים סי' פ"ג דין שילוח
כתב: והיה אחריו חלוי זיל בשם ר' פינחס חלוי זיל כתב דעתו מן צפור
וטעם מקצתה לחדשינו כי האדם ראוי לחשמן מן המקרים ואחייב שיש
לנו כי נעשה מה שידור לעשות, ואחריו חלוי חזר חזר ברשות בורא ואל
דרכו, ובענין זה נתנה רשות לרואם למצוא מענין שחבריו וזל

אמאל שלשה דחינו הננינו משאל ועודיה, ולא כמו שכתב ארבעה, ויש לויש בדו

ליה עליו. ודין המבור כינו למנו כדן הוצא
 המבור או ידעו כי ינאלו עליהם אות
 שם המבור למלך, ונאמר רק לאמר.
 [והנה לפי מה שכתבתי בנאות א"ן
 דמנו ו היה מנוע עשה ככל
 המנוע נלעזת ודומים, וכן מבור מדברי
 הרמ"ם כי"א המבורים ה"ד שכתב דכל דבר
 שהוא מבור ממי הקבנה אין מבורין וכו',
 וזה"ל י"י - כי"א דבר דעל עשיית מפקה
 אם עשה נעלמו מבורין לעשות מפקה ואם
 עשה מפקה לאמרם מבורין על עשיית
 מפקה וכו' ע"פ, חוקין דהיו מנוע עשה
 ככל מנוע עשה המבורים. ל"א נראה מדבר
 דהוא נעלמו או עלתו ממנו לעשות מפקה
 או, למנוע דמנוע עשה ממנו הוא או
 עלתו כמנוע עשה מילה והעשרת מלה
 ודומה, לכן אם עשה המנוע עשה
 שוטה וקטן או גוי דלאו בר שלוחות לא
 קיים המנוע ויטעל מנוע עשה. וזה דעל
 בלל מנוע על עבר כיון דהוא נעלמו ולא
 שייך לא תשים וגו' כמו כל לא נעלמו, וכן
 המנוע עשה לא קיים דמנוע עשה כיון
 לעשות או שוטה או גוי, עלתו, כמו העשרת
 מרומות ונעלמו או כדומה כדומה מנוע,
 ואם נעשה כ"א תשים ודעל עני שלוחות
 הם ערדיה לא קיים המנוע עשה,
 והעשרת מרומות מלה.

וְבִזְזָה מִיִּשְׁרָאֵל קוֹרֵי הַחוּם קִדְּרִיזוּ
 יִיִד עֵיזָר עֵיזָר מַעֲקָה, מַעֲקָה עַל
 הָא דַּמְעוֹרָה עֵיזָר דְּרֵישׁ מִיִּשְׁרָאֵל מַעֲקָה
 דְּהוּ מִלּוֹ עַשֶׂה שָׁלָל הַחוּם יִרְמָה, מִיִּשְׁרָאֵל
 לֹא אִפְלִי עַל לֹאֵם מִיִּשְׁרָאֵל בְּעַשֶׂה הָא הוּ
 לֹאֵל לֹא מַעֲשֶׂה לֹא תֵשִׁים דְּרֵישׁ, עַל שָׁלָלֹה
 מִדְּמִירוֹת, עֵיזָר, וְלֹא עַל מַעֲשֶׂה מִיִּשְׁרָאֵל,
 דְּהוּ מַעֲשֶׂה לֹא מַעֲשֶׂה הִימָה אֲשֶׁה יִרְמָה
 לְעֹשֶׂה מַעֲקָה עֵיזָר הוּ אֵל מַעֲשֶׂה שְׁטוֹת וְקִטְּן
 לְעֹשֶׂה צִי שְׁלִיחוֹת, עַל עֲשֶׂה מַעֲשֶׂה מִיִּשְׁרָאֵל
 לְחוּם לְקִיִּם מִלּוֹת עַשֶׂה דְּרֵישׁ לְעֹשֶׂה
 בְּעַמְּהָ עַל עֵיזָר צִי שְׁלִיחוֹת, וְכַלֵּל לֹא
 יִפְלֶמֶה עַשֶׂה מַעֲשֶׂה, וְכַלֵּל עַל דְּרֵישׁ מַעֲשֶׂה
 וְעֵיזָר מַעֲשֶׂה עֵיזָר קִיִּם קִיִּם מַעֲשֶׂה
 אֵל אֵל הַחוּם מַעֲשֶׂה לְחוּם לְחוּם מַעֲשֶׂה
 עַשֶׂה, וְעֵיזָר מַעֲשֶׂה שְׁטוֹת עֵיזָר קִיִּם קִיִּם
 עַשֶׂה, שְׁלִיחוֹת מַעֲשֶׂה, עֵיזָר מַעֲשֶׂה
 עַשֶׂה עֵיזָר מַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה

שורב
 ראיתי כנפד ממהם אחרים נהלטים
 שליחות כפי ירא שחקר אם עושה
 מעקה על ידי גוי אם צריך לכרך, ועי"ש
 שכתב דעל ידי פועל נכרי בשמירות אף דאין
 שליחות לנכרי פועל כירו וכו'. ואחר זה כתב
 כל היסוד דאין צריך שליחות אף על ידי נכרי

בחיי יוש סרשת שלח ובכד חקמח מאמר גר חנוכת. ת.
מעולם. לגז אותן נורא, ולא ה

(ב) ראה שר' חמד אסיפת דינים מערכת ברכות אות ט'
(ג) דבר זה לכאורה מבורר בר"מ, שהרי כתב בה' א' אין לוקין עליו לפי שאין בו מעשה, ולשיטת החת"ם ל' הבית, ועיין בעמק הנצי"ב כאן נצמ' רנ"ט.

ד) בספרי דברי רב כתב דהך תנא דפטור בתי כנסיות
מנר

מנחת חינוך <מכון ירושלים> עמוד מס 348 ג באב"ד, יוסף הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

הקטע הנ"ל (ב) יהיה: "אם תשקול..."

7592 8147123

[illegible]

התאריך: 1988

[illegible]

לחזור ויהי צבא המצור ש"ס.

עליון ענין מלכות עולם. וזה

[illegible]

* מצעקה. ע"י צחצוח המעצרות במאונקים כ"י יצא שאין רוסיה לעולם על גג שאין לו תעבורה

മുഖ്യമന്ത്രി

[illegible]

יורה דעה הלכות מזוזה סימן רצא קלז

הלכות מצות

הכח מליץ להסיר את המכשול שיש בו סכנת נפשות ועשויה מעקה לגבי דבר "סלעפים":
א * (א) בנות עשרה

पुस्तक-सूची

* מצות שמע. עשית שמע נקרא. וזה לא
 צריך טעמים כי שמע זה פשוט
 קולו אשר המושמע שיש לו הנהיה בזה
 וזה נקרא השמע דומה להקשיל (פשוטו
 המעלה והוא פשוטו) והוא שמע
 (פשוטו) והוא (נמשך) הוא פשוטו
 (נמשך) והוא (נמשך) הוא פשוטו
 פשוטו זה פשוטו הוא רק פשוטו רק זה
 דומה ואין ממשך שיש מ' דומה רק
 נגד ממשך וזה מ' דומה שיש לא דומה
 המושך (שם) (שם) (שם) (שם) (שם)

[illegible]

בביתו של המלך היה חדר קטן שבו היה מושב המלך. המלך היה יושב שם כל ימיו, וכל מי שהיה רוצה לראותו היה צריך להמתין שעות רבות עד שיהיה זמן. המלך היה יושב שם כל ימיו, וכל מי שהיה רוצה לראותו היה צריך להמתין שעות רבות עד שיהיה זמן.

சாதிப் பண்பு

[illegible]

422

အနီးကပ် စောင့်ကြည့်မှု

(ד) בשל מ"ע. (ב) חייב לכוון ע"י יותר מחומש בכסיו כיון שעובר כל רגע וגם יש בוה ל"ח: (ט) ועבר על ל"ח. ואם חייב לשלם בדניי אדם או בדניי שמים עיין שטמ"ק ב"ק נ"א ע"א: (טז) באר או בור. (ז) וכן שיחין מפרות חריצין ותיצין (נד) ודקא עמוקא י' טעמים: (י) גבה י' טעמים. (נה) ולא יכרך עליו שאין זה עשה ממש אלא גלמד מהלאן דלא חשד דמים בביתו (נו) ויש פוסקים שאין חייב בוה אלא במחצה ג' טעמים וביאר הגר"א משמע דמסכים לחשודי' וי"ח במעשה רב: (נח) כל מחשול: (נז) כגון סולם רצות בתוך ביתו וכלא דמסכים לחשודי' וי"ח בסמ"ע דניי ל"ח וגמ"ח: (כ) ברכת סוב. נקט הכי לסיים בברך סוב (בר"א):

(ג) עיין בגי' מנחם מנחם שפירא שם בן הדין כאן אפילו היבא דלינא לית רק חששא (עיין חז"ל). קדושים ליד א' שו"ת אורחא (שם) וכו"ש חובב דאבא גב לית' (ג) ספר יצ"י בפי נשמת יוסף (שורפס בורבאש) ש' שו"ת אורחא (שם) שבת ודמחן חמחון במקום חילוק בגי' (מצייר המרחק ישנו דוחין המרחק) המענה על הדיונים שפירא המרחק יתע' כס' מעורר ישנים ס"ב בענין מענה במרחק המרחק יתע' עשה דמקנה משה וכן כדמבנה בפי א' א' (ג) פ"ח בשם ח"א וכן המענה בהז"א שם ובחינוד יצ"ע מאחר דמרחק פסקים ס"ל דא"צ אלא ג' פסקים וספק בדיקה לחלק (ג) סמ"צ רמב" דחמח' ודאמחח' חיים וספק' ועיין חו"א שם ועי' ב"ק נ' א' עד שיפשה מהיחזא עשרה ואסור שיש לחלק בין מהיחזא לאדם למיחזא לבמה ועי' ביאר חמ"א סק"ג (ג) גמרא ספ"ק דביק דת"י ב"ס' מעורר ישנים ס"ב שו"ת חוהמ"ד דמב' לחיין ח"סב חסולמות המדמנה שיהו חזקים ח"סב וע"ש והנהיר בכל אלא תמא על"י בדיקה טוב :

ה'תשנ"ב - חמשה עשר אלול

275

23127 3107

[illegible]

37

[illegible][illegible]

ה'תשנ"ב - חמשה עשר אלול